

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2014. évi december hó 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.200/2014/16. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy

- a Pécsi Rendőrkapitányság bűnjelkezelője által őrzött 3 db vérgyanús szennyeződés megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzi és azoknak az iratok mellékletekénti kezelését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2014. október 1. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 4.000 (négyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék 12.B.200/2014/16. számú, 2014. évi október hó 1. napján kelt ítéletével vádlottat életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete miatt 3 év 10 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt a szabadságvesztés-büntetésbe beszámította, megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés-büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Részben kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére eltérő minősítés és a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és nyilvános ülésen jelen levő

képviselője útján a cselekmény minősítésének megváltoztatását, a vádlott bűnösségének emberölés bűntette kísérletében történő megállapítását és vele szemben súlyosabb büntetés kiszabását, valamint a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását indítványozta.

A vádlott és védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az ügyészi fellebbezést a másodfokú bíróság a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés tekintetében találta megalapozottnak.

A vádlott terhére bejelentett fellebbezés alapján eljárva a másodfokú bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül az elsőfokú bíróság határozatát. A felülbírálat során a fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárást, a tényállást a lehetséges mértékben felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében meghatározott megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása és az azzal megegyező perbeli adatok, így a sértett vallomása, valamint az orvosszakértői vélemény alapján állapította meg.

A vádlott nem adott magyarázatot cselekményének indítékára, ennek megállapítására semmilyen perbeli adat nem állt rendelkezésre. Így e körben a tényállás felderítetlen maradt, ez azonban a vádlott bűnösségének megállapítása tekintetében nem bírt jelentőséggel.

A senki által nem vitatott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

Az ügyészség álláspontja szerint a vádlott tudata átfogta a sértett halála bekövetkeztének a lehetőségét és ebbe belenyugodva követte el cselekményét. Az ügyészi álláspont szerint erre az elkövetés eszközéből, a sérülés helyéből és az elkövetés körülményeiből vonható le következtetés. A fellebbezésben kifejtettek szerint a kulcscsont tájékán közepes erővel leadott két szúrás esetén a vádlottnak számolnia kellett a kulcscsont alatti verőér és visszer sérülésével, valamint a mellüreg megnyílásával is.

Ezzel szemben a másodfokú bíróság helytállónak találta az elsőfokú bíróság jogi érvelését a cselekmény minősítésével kapcsolatban. Ezt csupán azzal szükséges kiegészíteni, hogy a számos bizonytalansági tényező mellett nem segítette a

tényállás feltárását és a helyes minősítés megállapítását az, hogy a látlet leírása nem volt pontos, a sértett ruháját nem foglalták le, így a szakértői véleményt sem lehetett az ügyben tovább pontosítani.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetése során semmiféle kijelentést nem tett és más megnyilvánulása sem volt, az alanyi oldal vizsgálata nem volt lehetséges.

Az elkövetés eszköze - 7-8 cm pengehosszúságú kés - önmagában nem alapozza meg az élet elleni bűncselekmény megállapítását, miután egy ilyen kés nem csupán az élet, hanem a testi épség elleni cselekmények tipikus elkövetési eszköze is. A szúrás irányultsága - a köznyelv szerint a vállat ért sérülés - szintén nem utal ölési szándékra, mint ahogy a szúrás ereje sem. A ténylegesen bekövetkezett eredményből, a nyolc napon belül gyógyuló sérülésből sem lehet a vádlott ölési szándékára megalapozott következtetést vonni.

Mindezen körülményekre figyelemmel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy kétséget kizáróan a vádlott ölési szándékára, arra, hogy a sértett halálának lehetséges bekövetkezésébe belenyugodott, nem lehet megalapozottan következtetést levonni. Így helyesen minősítette a vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének.

A büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyesen tárta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. Mellőzte a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények sorából azt, hogy a vádlott az élet kioltására is alkalmas eszközt használt. A fent már írtak szerint a vádlott által használt 7-8 cm pengehosszúságú kés az ilyen és hasonló jellegű cselekmények tipikus elkövetési eszköze, így ezt súlyosító körülményként értékelni nem lehet.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés-büntetés, mely a középértéknél enyhébb, a másodfokú bíróság álláspontja szerint is alkalmas a büntetési célok eléréséhez. A fiatal felnőtt vádlott esetében az ilyen tartamú szabadságvesztés-büntetés elegendőnek mutatkozik arra, hogy a további bűncselekmények elkövetésétől visszatartsa. Ezért a másodfokú bíróság a vádlott büntetésének súlyosítására nem látott indokot.

Az ítélet tábla az ügyészi indítványnak megfelelően részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés tekintetében. Azok a tárgyak, amelyeket a büntetőeljárás - főként a nyomozás - során a nyomok megőrzése, láthatóvá tétele, szakértői vizsgálat alá vonhatósága, ezáltal a bizonyítékként felhasználhatósága érdekében készítenek (például vérszenyveződést rögzítő gézlap, lábnyomtöredék, ujjnyomat, s ezekről vagy más nyomokról készült fényképfelvétel stb.), a bűnügy iratainak részét (mellékletét) képezik, s így az elkobzásukra vagy megsemmisítésük elrendelésére nem kerülhet sor. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pécsi Rendőrkapitányság bűnjelkezelője által őrzött 3 db vérszenyveződés megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzte és elrendelte e tárgyaknak az iratok mellékletekénti

kezelését.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés tekintetében megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt a másodfokú bíróság a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján a szabadságvesztés-büntetésbe továbbmenően beszámította.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült büntügyi költséget.

P é c s, 2014. december 17.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.200/2014/16. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.82/2014/3. számú ítéletében írt változtatással 2014. évi december hó 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke